

lovligt, naar der ydedes Statslaan til i Forening med den tegnede Aktiekapital at forøge den Driftskapital, som var til Stebe, men som havde viist sig at være for knap, og ogsaa fra alle Sider selv i denne Sal har været erkjendt for at have været for knap fra første Frævd. Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds har allerede gjort gjældende, hvad jeg ellers vilde have fremsført, at Kontrollkommissionen kun skulde beskæftige sig med selve Anlæget, kun skulde kontrollere de Anstæffelser, som ste i Genhold til den af Ministeriet approberede Plan, og at Kontrollkommissionen ikke lige saa lidt som Regjeringen havde Nogetsomhest at gjøre med at kontrollere Driften. Jeg ser ikke rettere, end at Kontrollkommissionens Virksomhed i Virkeligheden var afsluttet, den Gang Foretagendet ansaas for at være færdigt til at tages i Brug; det var kun Ubetydeligheder, som den Gang stode tilbage at udføre, og de kunde i alt Fald for en stor Del ikke udføres, uden at Driften paabegyndtes, og det forekommer mig, at det at have ladet Kontrollkommissionen blive stidende i Bestindien, lønnet halvt af Statskassen og halvt af Selskabet, for at afvente den Tid, da disse Ubetydeligheder — jeg tror, indtil et Beløb af 28—30,000 Kr. — efterhaanden uden at genere Driften kunde blive udførte, vilde have været en langt uheldigere Fremgangsmaade end at betro Guvernøren at føre Tilsyn med denne sidste Anstæffelse.

Ligesom det ærede af 4 Medlemmer bestaaende Mindretal kommer til det meget beklagelige endelige Resultat, at ethvert yderligere Tilskud til Sukkerforgeriet bør negtes, saaledes kommer det jo ogsaa til det Resultat, at det Beløb, som er foreslaaet udlaaent til Kolonialkassen, helt ud skal negtes, uden at Mindretallet stiller noget Forslag om, at Hjælpen skal ydes paa anden Maade. Denne Negtelse af Laanet er jo blandt Andet begrundet ved en Henvisning til de tidligere meget betydelige Offre, som Staten har bragt for Bestindien. Det forekommer mig imidlertid at være af liden eller ingen Betydning, naar man staaer lige over for Spørgsmaalet, hvor vidt man skal bidrage til at afhjælpe Følgerne af den Slags Ulykker, som har ramt St. Croix, om denne Landsdel tidligere har travet eller ydet større eller mindre Beløb til Statens almindelige Fornødenheder. Langt snarere forekommer det mig, at man kunde søge en Begrundelse for Negtelsen eller ogsaa for Indrømmelsen i en Undersøgelse af, hvilken Risiko Statskassen saaledes løber i Tilfælde af, at en almindelig Ruin bliver Følgen af, at Hjælp negtes. Som det ærede Thing bekjendt, er Statskassens Tilgodehavende i Bestindien i dette Dieblit foruden henved 600,000 Kr. af Laanet fra 1876 omtrent 1,070,000 Kr. i Prioritetslaan i Sukkerforgeriet, endvidere omtrent 1,167,000 Kr. som Prioritetsfordringer i vestindiske Eiendomme. Med Hensyn

til disse sidste skal jeg bemærke, at omtrent $\frac{3}{4}$ af de Eiendomme, som ere Pant for Statens Tilgodehavende, ere af de helt eller delvis afbrændte. Det forekommer mig, at det er berettiget at tage et Hensyn til den Risiko, man løber, for helt eller delvis at miste disse c. 3 Millioner af Statens Tilgodehavende, dersom en total Ruin rammer Den, ikke at tale om de fremtidige Udgifter, som Staten efter min Formening umulig vil kunne undgaa at paatage sig i samme Forhold, som Landsdelens egne Kræfter til, saaledes som hidtil at bære sine Udgifter, aftage. Jeg er altsaa af den Formening, at det af begge Hensyn vil være en fornuftig Økonomi at hjælpe i Tide med Laan for at undgaa senere at tabe Kapitaler, og for at undgaa senere at komme til at udrede betydelige Udgifter umiddelbart. Det ærede Mindretal, som jeg stadig henvender mig til, har begjært en hel Del Dplysninger, som endnu ikke have kunnet staffles til Veie. Men det forekommer mig ogsaa, at dersom Hjælpen skulde udsættes, indtil alle mulige Dplysninger, muligvis endogsaa Undersøgelser ved Kommissioner paa selve Stedet, kunne bringes frem, saa vilde der være ikke Sandsynlighed, men Bished for, at Hjælpen kommer for sildig til at afhjælpe den Nød, som man har haft for Die. Jeg skjønner ikke rettere end, at der i det allerede Fremkomne er og maa være et tilstrækkeligt Materiale til at tage en Beslutning, vel at mærke en Beslutning om at hjælpe og ikke om at negte. Et af de Spørgsmaal, som det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds har gjort, ser jeg mig allerede i Stand til i Dag at kunne besvare; det er Spørgsmaalet om, hvor stort Kolonialkassens Tilgodehavende af Bureauforskud er. Selvsjælgelig kan jeg ikke angive det til Dato, det antager jeg heller ikke, at det ærede Medlem har ment; men jeg kan angive, at disse Bureauforskud den 31te Marts 1878 udgjorde et Beløb af omtrent 570,000 Kr., altsaa paa det allernærmeste en Sum, svarende til det Beløb, der ved Lov af den 25de Februar 1876 laantes til Kolonialkassen, med andre Ord, at Kolonialkassen havde det samme Beløb tilgode hos Planterne under Navn af Bureauforskud, som den skylder den danske Statskasse. Den 31te August 1878 var imidlertid dette Tilgodehavende væsentlig formindsket, da var Kolonialkassens Tilgodehavende hos Planterne kun omtrent 347,000 Kr. Jeg tror, at det ærede Medlem vil indrømme mig, at den Gjæld, der som Bureauforskud hviler paa den kommende Øst, ikke skulde affjære os fra at laane Beløbet til Planterne mod Bureauforskuds Sikkerhed i Østen efter den Størrelse, som denne nu vides at have. En anden Grund for det ærede Medlem til ikke at ville hjælpe paa den i Lovforslaget foreslaaede Maade er jo den, at det ærede Mindretal antager, at den rige Øst vil sætte Planterne i Stand til at hjælpe sig selv, og